

T R E B A L L

anos : 1970 - 1971 - 1972

MINISTERIO
DE CULTURA

MINISTERIO
DE CULTURA

RESOLUCIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P. S. U. DE CATALUNYA

*) La maniobra continuïsta de l'Opus Dei està condemnada al fracàs

L'ANY 1970 comença en moments en que es manifesta un vigorós ascens de la lluita de la classe obrera i d'altres capes socials per les seves reivindicacions, contra la Llei Sindical, per l'Amnistia i les llibertats democràtiques; en moments en que la unitat de les forces d'oposició s'obre camí i s'accelera el procés que ha de desembocar en la conquesta de la democràcia.

La marxa dels esdeveniments en el nostre país durant els darrers mesos confirma l'anàlisi exposada en la Resolució del Partit Comunista d'Espanya de maig del 1969 i en altres documents del nostre Partit Socialista Unificat de Catalunya tocant a la impossibilitat de retornar al passat la realitat nacional. Així ho prova el fracàs de l'estat d'excepció, després del qual va obrir-se una nova etapa que havia d'agreguar les contradiccions entre les camarilles de l'oligarquia i oferir noves i més grans possibilitats a l'acció de les masses en lluita per la liquidació de la dictadura i la conquesta de la llibertat.

Després de l'aixecament de l'estat d'excepció, que expressa el retrocés dels ultres, es produeix el nomenament del successor Juan Carlos, els escàndols « Matesa » i d'altres semblants, es fan més aguts els enfrontaments de les camarilles i es fa pública la crisi governamental amb el canvi de Govern més profund i significatiu de tots els haguts en els trenta anys de dictadura franquista.

El quasi total desplaçament de la Falange per l'Opus Dei i, en certa manera, la disminució del poder personal de Franco, constitueixen sens dubte un cop, no solament per a les formes feixistes de Poder, sinó per al règim oligàrquic, en l'origen del qual cop s'hi troba, com a factor principal, la lluita de les masses.

Davant la impossibilitat de seguir governant com ho venien fent, els grups oligàrquics dominants, esperonats per les necessitats de mercats, per l'agudització de les dificultats econòmiques, pretenen de mantenir llur dictadura amb noves formes.

(*) Els subtítols són de la Redacció de « Treball ».

Amb un quart de segle de retard, posen al racó els signes externs de més visible caràcter feixista, cercant a fer-se acceptables dins i fora d'Espanya.

En el Govern Carrero Blanco-López Rodó-López Bravo, representants destacats de l'oligarquia prenen en les seves mans els llocs principals i desplacen els desprestigiats servidors falangistes de la mena de Solís.

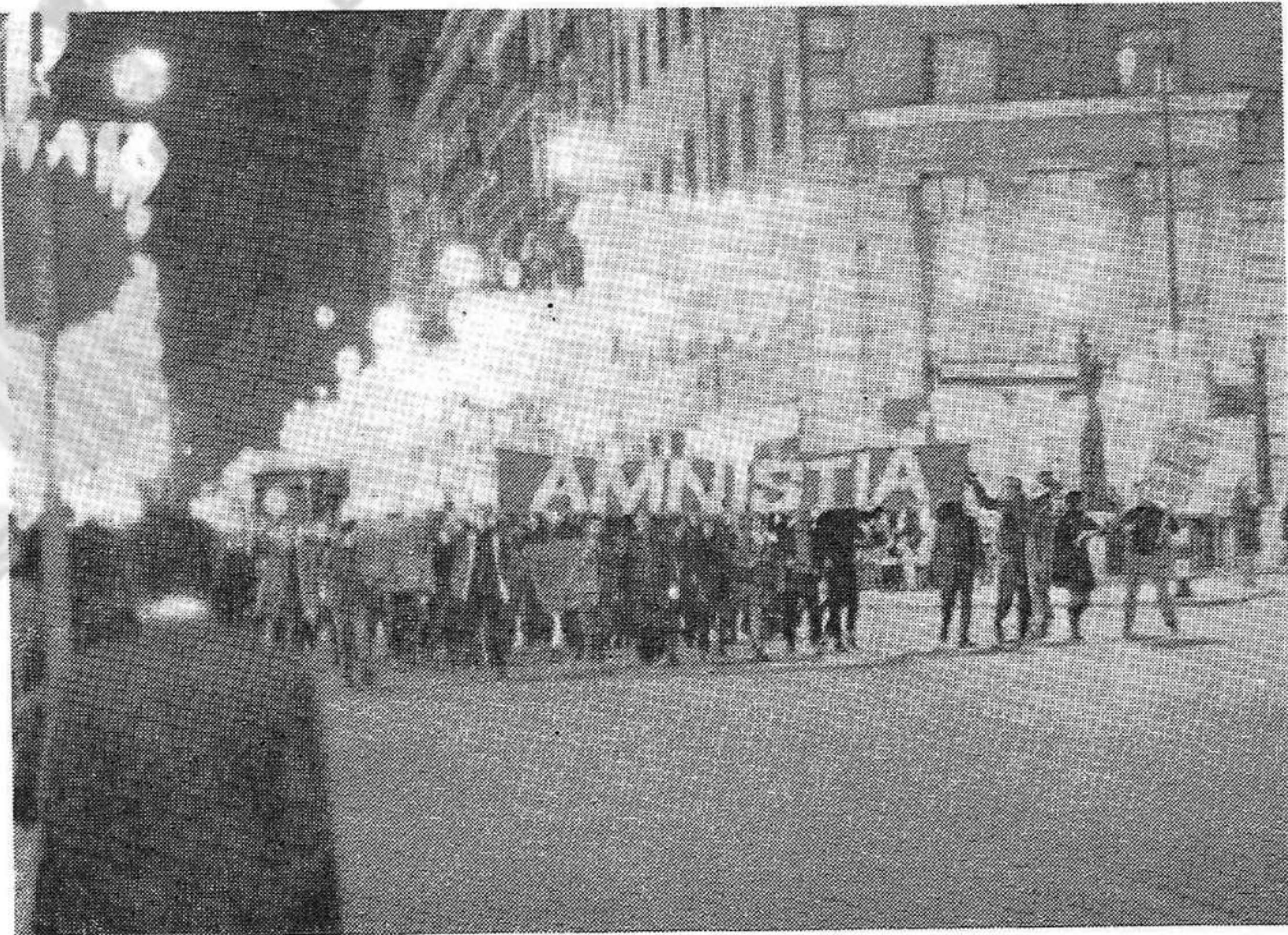
El propòsit de l'oligarquia és de prolongar la seva dictadura de classe, barrar el

pas a la democràcia, imposar el continuïsmen en la perspectiva d'un franquisme sense Franco.

En la realització d'aquest intent, homes de la gran burgesia catalana hi prenen part molt activa posant de manifest, una vegada més, llur caràcter profundament reaccionari i llur integració en l'oligarquia espanyola. Aquesta gran burgesia catalana, de la qual han sortit els principals protagonistes de « l'affaire » Matesa amb Vilà Reyes i Salvat, enlaira al poder dictatorial els López Rodó, Garicano Goñi, Fontana Codina, els Cruylles, Ordeig i companyia ampliant, en estret maridatge amb l'Opus Dei, la seva responsabilitat en el manteniment del règim franquista.

(passa a la p. 2)

EN PLE CENTRE DE BARCELONA

La manifestació llampec del 23 de desembre al carrer de Pelai de Barcelona. Dos dies abans, manifestacions similars tenien lloc a Terrassa i a Sabadell cridant les consignes d'Amnistia i Llibertat sindical i distribuïnt milers de fulles als vianants.

Així, igual que al 1917, 1921, 1923, 1930 i 1936, els grans capitalistes catalans acudeixen a apuntalar el poder centralista més

reaccionari contra els interessos del poble català, dels treballadors i pobles d'Espanya.

Un Govern « nou » amb la mateixa odiada política dictatorial

EN els seus amb prou feines tres mesos de vida, el Govern ha confirmat aquest caràcter i els fins que denunciem, donant continuïtat a allò que han estat característiques essencials del règim de dictadura :

a) Ha mantingut la política repressiva, s'ha negat a promulgar l'Amnistia, conservant a les presons els dirigents obrers i militants democràtics; els Consells de Guerra i el T.O.P. continuen jutjant i condemnant a severes penes els comunistes, catòlics, membres de les Comissions Obreres i altres components de l'oposició en virtut de les Lleis especials i particularment de l'anomenada de « Bandidaje y Terrorismo »; manté l'ocupació de la Universitat per les forces policiaques.

Són nombrosos els obrers, estudiants, i intel·lectuals catalans empresonats, com Pere Ardiaca, Jordi Cunill, Pedro Hernandez, Vicenç Faus, Alfonso C. Comin, Daniel Cando, Agustín Romero, López Bulla Francisco Roda, Juan Antonio Castilla, Miguel Morante i tants i tants d'altres.

Al País Basc, dirigents obrers i estudiants, comunistes i membres de l'E.T.A., sacerdots i catòlics progressistes, sofreixen una persecució particularment rabiosa. En els nous Consells de Guerra que preparen els tribunals d'excepció seran demanades algunes penes de mort.

I així, a Madrid, Astúries, Sevilla, arreu d'Espanya, sofreixen presó dirigents obrers i democràtics com Horacio F. Inguanzo, Narciso Julián, José Sandoval, Marcelino Camacho, Ariza, Hoyos i molts més.

b) En consonància amb el seu contingut classista i per a seguir amuntegant fabulosos beneficis, el Govern opusdeïsta, fidel continuador de la política antiobrera i antipopular del Govern anterior, ha re-congelat els salaris establint els indignants límits d'un 6,5 % per als convenis amb vigència d'un any i d'un 8 % per als de dos anys, límits que no permeten ni tan solament compensar l'elevació ja soferta pel cost de la vida en el darrer període, i això quan ens trobem en presència d'una nova pluja d'augments en articles fonamentals d'ampli consum i serveis de primera necessitat, com són els productes alimenticis, els lloguers, els transports, l'electricitat, el carbó, etc., augmentos que disminuiran encara més el poder adquisitiu de les masses treballadores, el seu salari real i nivell de vida.

c) En política exterior, el nou Govern proclama obertament la seva disposició a

facilitar la colonització del país pel capital monopolista internacional i a prorrogar l'establiment de les bases militars ianquis a Espanya.

La unitat antifranquista i democràtica avança

EL nou Govern no ha despertat cap il·lusió entre els treballadors i el poble en general. A despit dels esforços realitzats pel nou equip ministerial, els Estapé que han acceptat de comprometre's i condemnar-se en la maniobra opusdeïsta són tan escassos en nombre com en significació política.

Al contrari, en el curs de poques setmanes hem vist pronunciar-se contra aquest intent, d'una manera o altra, no solament les distintes forces d'oposició, sinó àdhuc sectors i personalitats polítiques que recentment encara es movien en els límits dels règim.

La presa de posició, a Madrid, d'homes polítics destacats negant possibilitat de futur al grup opusdeïsta i pronunciant-se per una sortida democràtica, el document dels 131 exigint unes llibertats mínimes, la plataforma solidària i per l'Amnistia a Astúries, que recolza en més de 10.000 firmes, proven els passos que va fent la unitat antifranquista i democràtica.

Contra el 6,5 %, contra la Llei sindical; per les reivindicacions: enèrgica i ampla acció de masses!

COSA essencial és el desenrotllament de la lluita de les masses i en primer lloc de la classe obrera. En els principals centres industrials d'Espanya tenen lloc accions múltiples entre les quals cal destacar les dels minaires d'Astúries, dels metal·lúrgics d'Orbegozo (Guipúscoa), dels obrers de l'Standard, de Madrid, dels d'Entrecanales y Tavora, a Sevilla, etc.

A Barcelona, els obrers de la S.E.A.T. duent a cap, massivament, assemblees, concentracions, marxos i

La Declaració d'alternativa democràtica feta pública a primers de desembre per la Comissió Coordinadora de les Forces Polítiques de Catalunya, l'acord contra la repressió subscrit pel Partit Comunista d'Euskadi, el moviment E.T.A. i els sacerdots progressistes bascs i en aquests dies el document firmat per les organitzacions obreres i partits polítics de l'oposició a Sevilla, constitueixen importants progressos vers el Pacte per la Llibertat.

Entorn del Projecte de Llei Sindical és on de manera més visible i espectacular s'ha fet públic l'isolament i condemna de la dictadura. El pronunciament massiu dels més diversos sectors socials i polítics contra aquest Projecte i, en molts casos, per un sindicat de treballadors independent, unitari i democràtic, tal i com el reclamen les Comissions Obreres, representa un pas important en la marxa vers la democràcia.

En estreta relació amb la lluita contra el Projecte de Llei Sindical del Govern, s'ha anat afermant l'exigència de llibertat pels obrers detinguts per defensar els seus drets i interessos i, més ampliament, per l'Amnistia per als presos i exiliats polítics. Això subratlla la greu responsabilitat de les jerarquies de l'Església espanyola que no s'han pronunciat públicament per l'Amnistia, cosa que afavoreix la continuació de la repressió.

L'Episcopat català, recentment, va fer un plantejament positiu sobre el dret dels treballadors a tenir una organització independent i a elegir els seus representants democràticament a tots els nivells, actitud que valorem. No ha fet, però, un semblant pronunciament en defensa de la llengua i les llibertats de nacionals de Catalunya, ni tampoc en relació al fonamental problema de l'Amnistia, qüestions aquestes en les quals destacades figures de l'Església a Catalunya s'han manifestat repetidament d'acord amb els sentiments nacionals i populars.

Tota aquesta situació política que hem examinat fins aquí ofereix una gran oportunitat, que tots estem obligats a transformar en acció decidida, intel·ligent i entusiasta, per tal d'acabar amb la dictadura i conquistar la llibertat.

treball lent exigint una important elevació dels jornals, una autèntica representació obrera i tota una sèrie d'altres reivindicacions. Per la seva part, els treballadors de la Maquinista, de Lamparas Z, han anat units a la vaga en defensa de llurs reivindicacions.

El límit salarial del 6,5 % promourà, està promovent ja, una potent protesta obrera,

(passa a la p. 7)

COMENCEM BE L'ANY!

El missatge d'Any Nou de la classe obrera al Govern de l'Opus acabat d'estrenar és eloqüentíssim.

Assitim al desenrotllament d'un potent moviment vaguístic i reivindicatiu d'una força extraordinària. La ferma i prolongada vaga d'Orbegozo, seguida de la vaga general dels miners asturians, de la dels viticultors dels límits de Jerez de la Frontera, de la important acció de la S.E.A.T., i ara de les de la Maquinista, Lámparas Z i altres empreses de Barcelona, són l'expressió de la protesta combativa dels treballadors de tot Espanya contra la recongelació salarial del 6,5 %, mentre el cost de la vida continua la seva escandalosa ascensió.

Si algú s'havia fet il·lusions tocant al « marge de maniobra » d'aquest Govern per a enganyar la classe obrera i ofegar les seves aspiracions més sentides, s'ha equivocat de cap a cap.

Les lluites en curs es desenrotllen entorn de la petició d'augment de salaris, contra els sistemes de primes, contra els acomiadaments i altres reivindicacions elaborades i defensades pels treballadors i les seves Comissions Obreres.

Els esdeveniments d'aquestes setmanes a la S.E.A.T. són realment allisonadors. Entorn de la discussió del Conveni comencaren a recollir firmes, després van celebrar assemblees de 100 a 300 obrers. Progressivament els treballadors anaren incorporant-se a l'acció i han arribat a fer-se veritables mítings amb més de 2.000 treballadors, marxant dins de la fàbrica. Davant de

la negativa de l'empresa a donar satisfacció a les demandes obreres, començà una acció de baix rendiment en la que actualment es calcula que participen uns 8.000 treballadors.

Què s'ha aconseguit amb aquesta lluita reivindicativa? Els comunistes de la S.E.A.T., en una crida dirigida als seus companys, ho diuen molt clara i justament :

— Hem aconseguit unir-nos, donar prova de la nostra consciència de classe.

— Hem trencat la por... i hem demostrat que, trencada aquesta por, la nostra força és molta.

— Hem imposat la pràctica de les assemblees al taller.

Es a dir : han creat les premises indispensables per a imposar llurs justes reivindicacions i AVANÇAR ; per a no estancar-se en allò aconseguit.

Perquè ara, per a defensar les seves conquestes, els treballadors de la S.E.A.T. hauran de continuar imposant, amb la seva lluita, la celebració d'assemblees per a debatre-hi llurs problemes ; hauran d'exigir garanties per als seus representants.

Els treballadors aniran comprnent que per a defensar eficaçment llurs condicions de vida els cal lluitar contra la C.N.S., contra la llei sindical, per un sindicat de classe, independent, oposar-se amb energia a qualsevol intent de repressàlia patronal o policíaca contra els seus legítims representants, expressar la seva solidaritat activa amb els dirigents obrers que sofreixen condemna.

Ens referim a la lluita de la S.E.A.T. per la importància que aquesta empresa te, per les múltiples facetes que presenta aquesta lluita i les experiències que enclou, pel que pot estimular i contribuir al desenrotllament de la lluita dels treballadors de Barcelona.

Però aquesta presa de consciència que advertim a la S.E.A.T. és un fenomen general per tot arreu on es lluita.

Aquest combat de la classe obrera contra la recongelació salarial imposada per un Govern que voldria presentar-se menys congelat que l'anterior, té indubtablement una càrrega política, però la tindrà encara més gran a mesura que es desenrotlli l'acció dels treballadors i de les masses populars. Qui s'atreveria a afirmar que, en aquesta situació política, una acció generalitzada quedaria limitada a objectius reivindicatius sense més conseqüències? Sens dubte es convertiria, pel propi caràcter del règim, en una lluita frontal contra el Govern i per les llibertats que aquest nega.

Amb aquesta perspectiva cal treballar. Arrencant d'allò que tenim, valorant els passos que en aquestes setmanes han estat fets en la mobilització dels treballadors, cal proposar-se amb audàcia estendre el moviment a molts altres llocs més. Els dirigents obrers de la S.E.A.T., de la Maquinista, de Lámparas Z, els treballadors d'avantguarda han d'ésser els primers en cercar-se, explicar i popularitzar llurs experiències, recabar la solidaritat més àmplia i activa amb els obrers en lluita, aconseguir que altres empreses es posin també en moviment. Així pot teixir-se i perfeccionar-se a distints nivells una coordinació dinàmica, àgil, que emani com una necessitat de la pròpia lluita.

Independentment de l'amplària que pugui assolir el moviment en curs, allò que sí hem de veure és que la perspectiva d'una acció nacional contra la llei sindical i per les reivindicacions obreres, tal i com ha orientat la Coordinadora Nacional de les Comissions Obreres, és un objectiu real, cap al qual avancem amb vagues i accions com les que s'estan desenrotllant i amb moltes altres que cal promoure i organitzar, recorrent audaçment a totes les formes de lluita, legals i extralegals, que ens permetin unir i incorporar a l'acció les àmplies masses treballadores.

Sí ; les vagues i accions d'Astúries, Guipúscoa, Andalusia i Catalunya, demostren que els moviments reivindicatius fan avançar cap a noves fites el conjunt dels obrers. Aquesta és la via més revolucionària perquè la justa acció per millors condicions de vida pels treballadors no té un límit. Va tan lluny — en el terreny reivindicatiu i polític — com és capaç d'anar la unitat i la combativitat dels treballadors. Aquells qui equivocadament subestimessin aquestes lluites haurien d'oblidar que els protagonistes de la Vaga General, aquells qui, a la capdavantera del poble acabaran amb la dictadura, seran aquests mateixos obrers que avui lluiten pels seus drets i reivindicacions. Les armes que serviran per anar a l'assalt d'aquests objectius revolucionaris es forjen avui, tots els dies, pas a pas.

Justament per això, els comunistes, els obrers d'avantguarda, tots els qui lluitem per la democràcia i aspirem al socialisme, ens hem d'esforçar per a fer avançar audaçment el moviment obrer, tot el moviment de masses, perquè, en definitiva, aquesta és l'única i real força per a dur a cap les transformacions econòmiques, socials, polítiques que el nostre país necessita.

cap a més enèrgiques accions

Una Crida del Comitè de Barcelona del P.S.U. de Catalunya

Impulsar enèrgicament la lluita contra el nou congelament dels salaris, lligar aquesta amb l'acció contra la Llei sindical i per un sindicat de classe, per l'Amnistia, per les llibertats democràtiques i el socialisme, aquestes són en essència les línies generals de la Crida que el Comitè de Barcelona del P.S.U. ha adreçat a la classe obrera del Cap i Casal de Catalunya i del seu cinturó industrial.

« ... Els límits establerts — diu la Crida — no permeten ni tan sols compensar l'elevació que s'ha produït en el cost de la vida en el darrer període... Però una cosa són els propòsits dels saquejadors opusdeïstes i una altra la seva força real per a imposar llurs plans... »

En efecte, en més d'un lloc s'ha començat ja a trencar els 6,5 % i el 8 % també. I és un fet que « ... les experiències de lluita d'aquestes darreres setmanes mostren que els mesos propers poden ésser mesos d'enèrgics combats dels treballadors per la conquesta de les reivindicacions econòmiques, sindicals i polítiques de la classe obrera. »

« La batalla per rompre aquest nou intent de bloquejar els salaris es lliga de manera immediata amb la lluita pel sindicat de classe, contra la Llei Sindical feixista. En les principals accions reivindicatives veiem justament com es planteja amb força l'exigència d'uns autèntics representants obrers ; com a través de les assemblees obreres, de les comissions o delegacions en elles elegides, de la utilització dels càrrecs sindicals honests i combatius, s'aferma l'organització autònoma de la classe obrera, amb independència de la patronal, contra els funcionaris verticalistes enemics de la classe obrera i per la destrucció definitiva de la C.N.S. »

« Aquest procés d'autoorganització a les fàbriques, fós amb l'activa denúncia de la Llei Sindical de Franco, situa la classe obrera a la capdavantera de la lluita que aixeca tot el poble contra aquesta Llei feixista, en l'oberta exigència d'Amnistia, en la lluita per la llibertat, contra la tirania franquista, per la democràcia que obri al nostre poble la perspectiva lluminosa del socialisme. »

El document, després de valorar la important acció en curs a la S.E.A.T. i la importància que aquesta revesteix per a tot el moviment obrer de Catalunya i en primer lloc de Barcelona, als quals crida a solidaritzar-s'hi ; després de destacar la vaga dels obrers d'Orbegozo, la dels valents miners d'Astúries i la dels jornalers viticultors de Jerez, treu unes conclusions d'orientació que resumeix així :

« ... Partint de la democràcia obrera a les assemblees, discutint amplament i elaborant en elles les plataformes reivindicatives dels treballadors, cal passar a l'acció, des de boicots a les hores extres, « plantes », aturs parcials, concentracions i manifestacions a l'entrada o a la sortida del treball, treball lent, fins a la vaga i l'ocupació de fàbriques, defensant enèrgicament en el curs de la lluita els companys que hom intenti repressaliar. »

BALANÇ D'UN TRIMESTRE UNIVERSITARI

En començar el curs present, semblava que la repressió ferotge marcaria fortament el moviment estudiant. Es cert que, de l'estat d'excepció ençà, el moviment ha estat durament colpit. Però al mateix temps, la repressió i l'ocupació policíaca han provocat una més aguda radicalització política de l'ambient. Les il·lusions reformistes i « apolítiques » reculen davant el fet cada vegada més evident que les qüestions universitàries no es poden resoldre si no és en el marc d'un profund canvi polític i social. Incidentalment pot dir-se també que el pseudo-esquerranisme d'alguns grups, viciats per la seva negativa a fer una política de masses i la seva incomprensió de la dinàmica política del moment al país, tampoc ha resistit l'empenta repressiva i ha fet una forta reculada.

Malgrat la presència de la policia, la politització general dels estudiants s'ha fet sentir, de manera poc espectacular però adaptada a les noves condicions i a la necessitat que l'avantguarda recuperi el seu lligam amb les masses. D'acord amb les possibilitats concretes ofertes per cada facultat, aprofitant en uns casos les facilitats ofertes pel professorat i les autoritats acadèmiques o, en altres casos, en conflicte amb ells, en assemblees de curs o de facultat, en concentracions als patis i amb sortides massives al carrer, han sabut plantejar, des de reivindicacions acadèmiques molt concretes fins a l'expressió de la solidaritat antiimperialista amb el Vietnam, passant per les qüestions que afecten la vida política del país (repressió al País Basc, llei sindical, llei d'educació, etc.).

L'única carta nova que ha sabut jugar el règim ha estat el nomenament com a Rector de Fabián Estapé, home de vel·leitats oposicionistes en etapes anteriors. Però la seva aparició a la palestra venia viciada de principi: no es pot proclamar voluntat de « diàleg » com ell feia, i tolerar al mateix temps l'ocupació policíaca de la Universitat. Acceptant simultàniament de fer el paper de còmplice d'aquest règim condemnat i el paper de funcionari del Ministeri de Governació, l'Estapé no podia pretendre exercir cap influència sobre el Moviment universitari.

El trimestre ha estat marcat per una lluita important: la vaga dels 30.000 estudiants de Comerç de tota Espanya. A Lleida, els estudiants de Comerç fins i tot manifestaren al carrer. Aquest conflicte il·lustra significativament tota la política educativa del franquisme. En primer lloc per l'esperit antidemocràtic que revela: el text del projecte de llei que va desencadenar la protesta no té en compte les orientacions marcades per una comissió de professors, titulars mercantils i estudiants que el propi Govern havia reconegut. En segon lloc, pel classisme: els estudiants denunciaven amb molta raó que es permeti el funcionament de centres privats privilegiats, com E.S.A.D.E. (jesuïtes) i I.E.S.E. (Opus), de caràcter marcadament classista

i reaccionari, i que al mateix temps s'impeidi la necessària reforma per les escoles estatals de Comerç, amb la qual cosa es tendeix a garantir que els càrrecs dirigits es reclutin entre una èlite minoritària i ideològicament marcada. Finalment, el conflicte ha posat de manifest el caràcter repressiu del règim; per aturar la vaga, el Ministre va amenaçar immediatament amb pèrdua de matrícula i de curs.

La vaga de Comerç dona una prova de com reivindicacions professionals i, en general, reivindicacions concretes o localitzades tenen avui una directa significació política. L'acció de l'avantguarda dels estudiants, orientant-se a fer esclatar cadascuna de les nombroses situacions conflictives latents, farà incorporar massivament els universitaris a la lluita contra la dictadura; per aquest objectiu; és indispensable de marxar decididament cap a la coordinació de les organitzacions que les masses es donin i cap a la constitució d'una direcció política representativa.

La convergència de les diferents forces en lluita al país ha de produir-se també, ja des d'ara, en terrenys més concrets. La unitat dels estudiants amb els obrers es consolida en manifestacions conjuntes (com la del 23 de desembre a Barcelona) i en la solidaritat dels estudiants amb les vagues obreres, tendint a no limitar les coses a l'acció d'una minoria. I, inversament, els diferents sectors nacionals — obrers, intel·lectuals, camperols — han de plantejar-se la problemàtica universitària, i en particular, avui, la necessitat d'expulsar entre tots la policia de la Universitat. Avui, que les facultats i centres superiors s'estenen per diferents zones de la geografia nacional (Lleida, Girona, etc.), les organitzacions obreres han de fer esforços per connectar amb els nuclis d'estudiants antifranquistes que hi van apareixent, sense oblidar l'important terreny dels alumnes de batxillerat. Impulsem per tot arreu, políticament i organitzativament, la unitat dels estudiants amb la resta dels sectors populars en lluita.

Al camp

ELS LATIFUNDIS DE LLEIDA — LA QUOTA DE LA SEURETAT SOCIAL AGRARIA :

NI EMBARGAMENTS NI EXPULSIONS

Encara estan vius els plets per les terres de la Unió Laical i de Montagut i ja tenim una altre escàndol del latifundisme a Lleida, aquesta vegada a les terres del terme de Valmanya. La causa: « ... en ple Segle XX, quan a la major part del món civilitzat la paraula REFORMA AGRARIA ja s'ha tornat antiquada, en el nostre cas encara existeix un latifundisme digne de l'Edat Mitjana... »

Són paraules dels mateixos creadors de Valmanya, llençades als quatre vents en exigència de justícia: « ... Aquestes terres foren esbancades amb l'únic esforç dels colons, convertint-les d'unes terres totalment estèrils en fèrtils, rebent els propietaris cada vegada un preu més elevat per les contínues millores que feien possible un més gran rendiment.

« Abans de la nostra guerra civil, el preu de l'arrendament era de 42 pessetes jornal, quant actualment és de 2.000 pessetes... »

I quan els colons es queixen... Cap contemplació; se'ls arrabassa la terra sense que cap llei els protegeixi. ¿I com els ha de protegir, si les lleis són franquistes, si són les lleis fetes a favor dels latifundistes i oligarques les que imperen!? « ... Durant aquests darrers anys hem vist com era arrabassada la terra de molts colons, un a un (...) En aquests moments li ha tocat « la tanda » al colon Jaume Farguès Forné i altres ja han rebut l'ordre de deshauci per part del Jutjat, expulsió que no estem disposats a consentir... », exclamen indignats aquests camperols; « ... Aquestes terres tenen un historial amarg per a nosaltres... historial que estem disposats a explicar a l'opinió pública si d'una vegada no se'ns fa justícia... »

El plet és clar. I els colons de Valmanya han guanyat una primera basa en fer-lo saltar a la llum pública i obligar el Governador a fer promeses... que només són promeses, i de mal pagador!

Com ens deia un pagès lleidatà: « — Aquests homes han emprès l'únic camí que pot fer recular els propòsits d'expulsar-los de les seves terres. » Aquest camí, l'únic que fa entendre raó a aquesta gent, és el de la unitat i la lluita. Ben clar que s'ha vist això, a Lleida mateix, en el cas dels colons de la Unió Laical i en el de Montagut, que tants punts de semblança tenen amb aquest del latifundi de Valmanya. I més clar encara s'està veient en aquest problema de les quotes empresarials de la Seguretat Social Agrària, que provoca avui la més indignada irritació entre la pagesia de Lleida i Girona.

LA « QUOTA » ? NO LA VOLEM PAGAR !

Què significa això que els pagesos modestos, que no ocupem jornalers, haguem de pagar una cosa que no usem?, clama un nombrós grup de pagesos lleidatans que menen explotacions familiars: « No podem consentir per més temps l'existència d'un pagament injust com ho és la Quota de la Seguretat Social Agrària (...) El qui tingui un obrer, que pagui per un; el qui en tingui deu, que pagui per deu!, exclamen amb tota la raó del món en la carta adreçada al President de la C.O.S.A. de

(passa a la p. 5)

NI EMBARGAMENTS, NI EXPULSIONS!

(ve de la p. 4)

Lleida i alhora Alcade de la ciutat, Sangenis (carta en la que, sense pels a la llengua, diuen a Sangenis el que pensen de la seva gestió com a President de la C.O.S.A., després de negar cap representativitat a la gent que es presentà en nom dels pagesos de Lleida a la reunió general del 17 de desembre, a Madrid, de la « Hermandad Nacional » : « ... **Exigim una Assemblea lliure i pública de totes les germandats de la província, on puguem exposar i decidir l'elecció d'aquells qui han de representar-nos, doncs creiem que l'obligació de tot home qui ostenta un càrrec i no el pot complir, és presentar la dimissió per a deixar el pas a d'altres...** »)

La carta dels pagesos lleidatans té veritats com a temples :

« ... No és cap secret per a ningú que aquest pagament ha estat imposat pels grans terratinents, que són els qui han elaborat aquesta llei. Per tant, no es pot admetre que els petits i mitjos propietaris, sense cap dret d'assistència mèdica, vellesa, accidents, haguem de pagar la Seguretat Social dels treballadors que ocupen els grans latifundistes... »

El Govern, però, fa l'orella sorda a la protesta dels pagesos. Més encara; està passant a les vies de fet : **A les comarques de Girona, a Cervià de Ter concretament, han aribat ja les primeres notificacions d'embargament.** Tracten d'adormir la vigilància dels pagesos amb promeses buides, com les de Garcia del Ramal a Lleida darrerament — i d'altres ministres abans que ell —, colpir-los per separat a fi de dividir-los pel temor i finalment doblegar-los i trencar la resistència a pagar.

Això exigeix una resposta immediata : Cal acudir solidariament i enèrgicament en defensa dels qui puguin ésser reprimits, dels qui ho són ja. En aquests moments es fa urgent expressar per tots els mitjans la protesta contra l'embargament dels pagesos de Cervià de Ter (Girona), de la mateixa manera que cal donar tot el recolzament necessari als colons de Valmanya per tal d'impedir les expulsions i deshaucis anunciats. A uns i als altres cal fer arribar tota la solidaritat activa que siguem capaços. Les Comissions de Pagesos i Jornalers que ja existeixen i les que cal ajudar a crear en cada comarca o poble, tenen un gran paper a jugar per a encapçalar i organitzar degudament la defensa dels interessos en joc, per unir en una acció enèrgica i eficaç contra la Quota de la Seguretat Social Agrària actual i contra les expulsions de colons, totes les voluntats que hi són contràries.

I no cal dir com aquesta qüestió interessa també la classe obrera, tots els demòcrates, que poden contribuir en gran manera amb la seva acció solidària a creixer la força i empena de l'acció dels pagesos.

Sempre que hem fet les coses tots plegats hem fet regular aquesta gent : ara també podem obligar-los a entrar les urpes, es a dir, a retirar els rebuts de la Quota empresarial, a anul·lar els embargaments a causa d'ella, a impedir les expulsions i deshaucis dels colons de Valmanya.

AMNISTIA!

EXIGENCIA OBERTA

Respon a una realitat, i a una **necessitat**, l'afirmació que fa el Comitè de Barcelona del nostre Partit en la seva declaració de primer de gener que l'AMNISTIA és una « exigència oberta ».

Durant molts anys l'AMNISTIA s'ha reclamat gairebé a cau d'orella. Els presos polítics de les diferents presons d'Espanya han cridat la reivindicació valerosament, sense defallença, malgrat les brutals repressàlies a que s'exposaven, a despit d'una certa indiferència o incredulitat de bona part de l'opinió pública. Llurs famílies, amb una abnegació i dignitat impressionants, reproduïren el clam davant les Capitanies, els Bisbats, les organitzacions internacionals de juristes o sindicals; a l'O.N.U. i al Vaticà, en reunions i congressos a diferents capitals d'Europa, dificultant la tasca dels botxins i carcellers franquistes.

En els darrers temps, recolzant en les lluites obreres i estudiantils, en accions solidàries d'intel·lectuals, artistes, capellans conciliars, etc., les dones dels presos i desterrats, dels acomiadats i dels perseguits, han realitzat les famoses « **ocupacions** » de temples que trobaren ressó en la premsa legal i, molt més encara, en la internacional.

Ara, però, el combat per l'AMNISTIA fa un salt qualitatiu i el fa amb tot allò que belluga a casa nostra i arreu d'Espanya. Existeix un lligam **visible** entre aquesta reivindicació i les de caràcter més ampli. La classe obrera l'ha feta seva, no pas únicament per solidaritat amb els empresonats o exiliats de la guerra, sinó perquè en el seu combat d'ara té els **seus** presos, desterrats, acomiadats, perseguits, expeientats. Assolir una AMNISTIA per a aquesta avantguarda és una necessitat vital per a la classe obrera i, tenint present el seu paper a nivell nacional, esdevé **necessitat vital** de totes les capes socials oprimides i perjudicables per la dictadura.

La classe obrera n'és conscient. No hi ha plataforma de « **Comissions Obreres** », nacionals, comarcals o locals; no hi ha petició reivindicativa d'empresa en la que no hi sigui exposada l'exigència d'AMNISTIA; és un punt essencial de tota la seva activitat per millores salarials, pel dret de reunió, d'elecció i defensa dels elegits; pel dret de vaga i de participació en tot allò que l'afecta. Assolir una AMNISTIA pels obrers i tècnics empresonats, acomiadats o desterrats interessa **tota** la classe obrera, inclús en aquelles empreses en les que no hi hagi repressaliats.

També els estudiants tenen present la necessitat d'una AMNISTIA general i no pas únicament a nivell universitari. L'acte de la Facultat de Dret del mes de desembre n'ha estat una demostració que pot esdevenir exemple.

Si alguns editorialistes de premsa legal; si alguns periodistes de diaris i revistes sotmesos a la feixista Llei de premsa poden, ja, escriure la paraula AMNISTIA sense jugar a l'amagatall, és perquè hi ha un ambient, una pressió, un **combat obert** que trascendeix. En constatar aquest fet no s'ha de subestimar l'aportació d'aquests periodistes ni atribuir-la **únicament** a la pressió. Es evident que juga el seu paper **també** el grau d'honradesa cívica i de **coratge** dels homes i dones als qui fem referència.

EL CLAM ES AL CARRER

Quan, el 23 de desembre, joves barcelonins enlairaven cartells al carrer Pelayo amb les lletres que cridaven : AMNISTIA! ; quan centenars de badòcs s'els miraven i escoltaven sense creure-ho i d'altres — no badòcs — aplaudien els manifestants i recollien les fulles que aquests escampaven; quan la premsa no ho ha pogut amagar; quan el mateix dia, a Terrassa, centenars de joves treballadors manifestaven per les Rambles amb el mateix crit d'AMNISTIA lligat al de LLIBERTAT; quan dos dies abans, a Sabadell, es produïa una acció semblant i dels balcons estant la gent s'hi solidaritzava; quan tot això **es fa ja** a Catalunya i en ciutats i capitals d'altres pobles d'Espanya, es justifica plenament la consigna : « AMNISTIA : exigència oberta ».

Què vol dir « **exigència oberta** »? Vol dir que s'està imposant com una reivindicació que ha sortit de les catacombres. Vol dir que hi han condicions objectives per a mobilitzar milions d'homes i dones en la seva defensa. Vol dir que ens podem plantejar tots una campanya legal per l'AMNISTIA; que el clam ha esdevingut un pinyó fonamental de l'engranatge nacional que cal fer rutllar si volem avançar vers la democràcia i el socialisme. La democratització de la vida espanyola, amb tot el que això significa com a drets efectius pels pobles com el català, el basc o el gallec, és inconcebible sense una AMNISTIA pels presos i desterrats d'ahir i d'ara, garantia que no hi haurà presos i desterrats en les accions immediates per enderrocar la dictadura.

El nostre partit ho ha firmat amb altres grups i partits polítics de l'oposició : « **Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins al moment de la promulgació de l'amnistia.** »

Aquest no és únicament el segon dels set punts de la Declaració de la Comissió Organitzadora de Forces Polítiques de Catalunya, sinó la tasca més urgent pels pobles d'Espanya.

N.P.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

Hem entrat en l'any del Centenari de Lenin. La Campanya del P.S.U.C. per un Partit més fort i arrelat en les masses està en marxa. Els primers resultats i compromisos inicials ens arriben i comencen a configurar l'esforç dels militants i organitzacions del Partit.

Com assenyala la crida del C.E. de 1er d'Octubre, el mes

PROMOCIO LENIN

Baix Llobregat : 3 nous militants ; Badalona : 8 nous militants ; Tarragona : 5 nous militants ; Lleida : 5 nous militants ; Empresaris : 2 nous militants ; Sector 1 de Barcelona : 12 nous militants ; Sector 3 de Barcelona : 13 nous militants ; Estudiants de Barcelona : 10 nous militants ; Joventut Comunista de Sabadell : 5 nous militants.

Total llista nº 4	384.752 pts.
Suma anterior	297.568 pts.
Suma i segueix	682.320 pts.

d'abril, mes del Centenari del naixement de Lenin i del Cinquantenari de la fundació del P.C. d'Espanya, realitzarem un primer balanç del camí fet i ens fixarem noves fites a aconseguir. Des d'ara ja ; reforcem el treball entorn de cada una de les tasques proposades! Avancem en el compliment dels compromisos adquirits! Posem en marxa la Campanya allà on encara no ha estat iniciada!

AJUT ECONOMIC

Llista nº 4

Comitè de Barcelona i col·laboradors (9 donatius), 3.660 pts.; Sector 1 (4 donatius), 4.050 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (donatius i aportacions personals), 17.026 pts.; Comitè Comarcal Baix Llobregat (15 donatius), 3.770 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (32 donatius), 7.670 pts.; Tramvies (aportacions personals), 300 pts.; Intel·lectuals de Barcelona (4 donatius), 5.650 pts.; Comissió de Fàbriques (3 donatius), 1.075 pts.; Sector 2 (aportació global), 20.999 pts.; Tortosa (col·lectiu), 22.240 pts.; Grup Lina Odena de Reus, 500 pts.; Un militant de Tarragona, 1.900 pts.; M., del front d'intel·lectuals, 10.000 pts.; Una espanyola mare de 4 fills francesos, 600 pts.; Torelló (col·lectiu), 1.000 pts.; Terrassa (col·lectiu), 5.802 pts.; Amposta (col·lectiu), 355 pts.; Comarca 30 N, 9.692 pts.; Comarca 30 S, 7.267 pts.; Grup Bolívar, 27.670 pts.; Elvira, 313 pts.; C.E., 763 pts.; C.C. (8 donatius), 10.500 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (11 donatius), 9.830 pts.; Empresaris (aportació col·lectiva i 1 donatiu), 4.900 pts.; Sector 2 (aportacions personals i 2 donatius), 14.375 pts.; Sector 3, 350 pts.; Comissió Fàbriques (S.E.A.T.), 150 pts.; Comitè Comarcal Baix Llobregat (7 donatius), 2.484 pts.; Tramvies (aportacions personals), 325 pts.; Estudiants de Barcelona (col·lectiu), 4.530 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (9 donatius), 5.690 pts.; La Sénia (col·lectiu), 1.000 pts.; Montserrat, 500 pts.; L'Ametlla de Mar (col·lectiu), 2.400 pts.; Antoni, 50.000 pts.; J.P., 10.000 pts.; Antoni, 25.000 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (27 donatius), 7.090 pts.; Comitè Comarcal Baix Llobregat (aportacions personals i 7 donatius), 2.915 pts.; Tècnics (Jornades roges), 1.000 pts.; Grup Democràcia (col·lectiu), 1.800 pts.; Intel·lectuals de Barcelona (2 donatius), 60.000 pts.; Sector 1 (1 donatiu), 1.661 pts.; Sector 2 (4 donatius), 6.550 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (9 donatius), 9.400 pts.

EL DIRECTOR DE LA « MODELO » DENUNCIAT PELS PRESOS POLITICS

Enrique de la Morena, Director de la presó « Modelo » de Barcelona, i una colla d'oficials i funcionaris de la seva llopada, continuen perseguint, brutalitzant, reprimint fins a obstaculitzar llur normal sortida en llibertat els empresonats per causes polítiques. Cal intervenir amb energia per posar a ratlla aquest repugnant personatge i per fer respectar els drets i personalitat dels presos polítics! Aquesta és la crida que, en un ampli escrit, han fet arribar al Col·legi d'Advocats de Barcelona els treballadors, estudiants, demòcrates que es troben a la « Modelo »:

« ... Sofrim constants opressions a la nostra personalitat... les limitacions de comunicacions, lectures i correu són una prova explícita d'això que diem... Se'ns prohibeix rebre i escriure cartes en català... », denuncien els presos polítics. Se'ls persegueix utilitzant tots els mitjans; sota el règim carcelari del Director Don Enrique de la Morena, el « Reglamento » es converteix en un instrument més de persecució contra ells. Sota pretextes « reglamentaris », els treballadors, estudiants, demòcrates internats a la « Modelo », són sistemàticament separats, pràcticament isolats uns dels altres i immersos entre la població de delictes comú, a la qual alguns oficials i funcionaris sota la fèrula del Director inciten continuament contra els presos polítics. Aquests mateixos carcellers actuen com a veritables provocadors.

« ... Cada vegada que els presos polítics protestem legalment per alguna iniciativa que considerem improcedent, la Direcció pren represàlies... cada pas que fem ens posa davant les cel·les de càstig... », exposen amb exemples provants, com el del pres Jordi Borja, que rebé comunicació del sobresseïment de la causa i de l'ordre de llibertat consegüent i, en sol·licitar, quan ja havien passat més de vint-i-quatre hores sense que se'l posés en llibertat, quina era la seva situació i per què se'l retenia, el Cap de Serveis Berrocal li respon insolentment, li nega la informació demanada, el provoca i seguidament el fa castigar per la Junta de Disciplina a vint dies de cel·les, càstig que hauria de complir si un dia tornés a la presó. El jove Antonio Ruiz fou castigat a 40 dies de cel·la d'isolament i a tres mesos de règim especial a la 5 a Galeria, totalment isolat dels altres presos polítics; les instàncies sol·licitant redencions especials, o redencions per estudi o inscripcions a cursos escolar a que tenen dret els presos, són sabotejades en bon nombre de casos quan el sol·licitant és un pres polític: així se'ls priva de redenció per l'estudi i s'allarga el seu temps de presó... O bé, quan a Don Enrique de la Morena li sembla, els fa traslladar a penitenciaris il·lunyanes en mig del període d'exàmens, o quan els falta poc per sortir en llibertat si es tracta de penes curtes, amb la qual cosa aconseguix una prolongació real del temps de presó.

S'ha de posar terme a aquest escrit de repressió intolerable! Com denuncien els presos de la « Modelo »: « ... El caràcter medieval de la repressió carcerària (les cel·les de càstig, per exemple, són quèlcom d'increïblement inhumà; ultra la prohibició de rebre visites, cartes i paquets, al castigat se li retira durant tot el dia el matelàs, la cel·la és completament nua d'utensilis, sovinteient els escorcolls...) permet de pensar en l'efectivitat d'una acció del Col·legi d'Advocats davant de l'opinió pública, però també davant de les autoritats... »

Multipliquem la solidaritat amb els presos polítics; fem arribar tota mena de protestes a la direcció de la « Modelo » i a totes les autoritats; exigim que siguin agrupats els presos polítics, que siguin separats dels detinguts de dret comú, que disfrutin d'un Estatut de Pres Polític com correspon a la seva dignitat humana i a la seva categoria social!

AJUT ALS PRESOS

Sector X, de Barcelona, 2.500 pts.; Tortosa, 2.050 pts.

Grup Azteca; Ajut als presos, 13.000 pts.

Distribució i venda

de les nostres publicacions

Els estudiants de Barcelona reparteixen 2.500 exemplars del nº 20 de M.O.

molt més enèrgica i extensa que la que fou realitzada contra el 5,9 % puix que, tot just dictat, el límit ha estat ja trencat en diverses empreses. Es tracta ara d'estendre i coordinar la lluita dels treballadors pels seus convenis i reivindicacions, pel seu dret a celebrar assemblees a les empreses, contra la Llei Sindical i per un veritable sindicat obrer.

En aquest sentit, cal desenrotllar múltiples lluites parcials, per empresa, Ram i localitat, que preparin les condicions per a una gran acció generalitzada a tot el país contra el Projecte de Llei Sindical del Govern i per un sindicat obrer, unitari, independent i democràtic, tal i com assenyalen les Comissions Obreres. Es tracta, a més, d'organitzar la participació en aquesta jornada nacional de totes les forces polítiques i socials, de les personalitats, de tots aquells que s'han pronunciat i es pronuncien contra la Llei sindical del Govern. El fet que García del Ramal hagi dit que el Govern no retirarà el Projecte tot i l'opo-

Defensa dels interessos de la pagesia

EN allò que fa referència al camp, la vaga admirable dels obrers viticultors de la zona de Jerez, les accions dels camperols catalans en defensa dels seus interessos, mostren també quant grans possibilitats de lluites de masses hi ha latents en la greu situació per la qual travessa la nostra agricultura.

El procés d'eliminació de Falange de les zones rurals, els aguts problemes pendents de solució, la urgència de transformacions estructurals, de la reforma agrària basada en el principi de la terra per al qui la treballa, creen una situació que ha de facilitar el desenrotllament de la lluita organitzada dels homes i dones del camp.

Les Comissions Pageses, que apareixen ja com una expressió d'aquesta lluita organitzada, han d'enfortir-se, crear-se allí on no existeixin, alhora que són utilitzades intel·ligentment les Germandats, Cooperatives i d'altres entitats legals per a defensar els interessos dels camperols.

A Catalunya, l'exigència per vies d'apremi als camperols de Girona i Lleida de la injusta Quota Empressarial de la Seguretat Social Agrària, amb amenaça d'embargament de les propietats, i l'existència d'altres problemes com el de la importació de la fruita i els que es troben a l'origen de les reivindicacions dels colons de l'antiga Unió Laical, dels de Montagut i Valmanya, fan possible i necessari el desenrotllament d'una àmplia lluita per a imposar les exigències dels pagesos.

Les finques dels latifundistes han de passar a ésser propietat dels colons i parcera que les conreen; les terres dessecades del Delta de l'Ebre i d'altres que són guanyades al mar, han de ser entregades en propietat als jornaleros, parcera i camperols sense terra; els jornaleros han de percebre un salari mínim de 300 pessetes, una assegurança d'atur i una Seguretat Social equivalents a les dels treballadors industrials.

Aquestes justes exigències cal que rebin el suport de la classe obrera, dels intel·lec-

sions generalitzada en contra seva exigeix que sigui acumulada el màxim de força per tal d'imposar que el Projecte sigui retirat.

Les dificultats que ha trobat a Barcelon el moviment obrer pel seu ampli desenvolupament, poden i han de ser vençudes en el curs de la lluita, amb un profund treball realitzat a les fàbriques i de manera fonamental a les més importants. Els exemples de l'A.E.G. de Terrassa, de la Siemens de Cornellà i ara de la S.E.A.T. de Barcelona, serveixen de guia i estímul.

Aquests exemples ensenyen que per a promoure l'organització i la lluita del moviment obrer, cal combinar les formes legals d'acció, la celebració d'assemblees a les fàbriques, en els locals sindicals (que pertanyen als treballadors i usurpen els verticalistes), amb l'activitat extralegal de les Comissions Obreres i organismes de coordinació als diferents nivells.

tuals i estudiants, de totes les forces democràtiques.

« ... El Comitè de S.E.A.T. del Partit Socialista Unificat de Catalunya (P.S.U.C.), el Partit dels comunistes de Catalunya, s'adreça a tots els treballadors de S.E.A.T. per a saludar la lluita que estem duent a cap en la conquesta dels drets obrers. En identificar-nos amb aquesta lluita, ho fem amb la profunda satisfacció de poder dir que el que hem aconseguit a S.E.A.T. ho hem fet tots els treballadors, els 10.000 companys que hem participat a les assemblees, marxades i mitings en els tallers i que ara hem començat el baix rendiment, que ens prepara per a noves accions.

Què hem aconseguit ja?

Hem aconseguit unir-nos, donar proves de la nostra consciència de classe, que no estem disposats a acceptar l'explotació, que tenim reivindicacions, exigències, i que volem conquerir-les.

Hem trencat la por que el capitalisme i la seva dictadura feixista intenten imposar damunt la nostra classe, damunt del nostre poble. I hem demostrat que, trencada aquesta por, la nostra força és molta.

Hem imposat la pràctica de les assemblees en el taller. Aquesta és una conquesta molt important. A les assemblees adquirim consciència de la nostra força i, a la vegada, discutim, unifiquem la nostra lluita, enfortim la nostra unitat. Aquesta és una victòria que hem de consolidar per tal d'avançar, per tal d'imposar les nostres exigències... »

(D'una fulla del Comitè de S.E.A.T. del P.S.U.C., gener de 1970.)

Fora la policia de la Universitat!

PEL que respecta al moviment universitari, és necessari realitzar un seriós esforç per a que els estudiants catalans, i de manera especial els de la Universitat de Barcelona, segueixin jugant el paper que els correspon en la lluita de masses contra la dictadura. Per a donar una més gran perspectiva a aquest combat, cal evitar el greu error que representa l'oblid de l'etapa actual de la lluita per les llibertats polítiques; cal comprendre que en la lluita pels objectius socialistes, allò que ha de permetre a l'avantguarda revolucionària de realitzar la seva missió dirigent amb la major eficàcia és lligar-se a les masses estudiants, la força de les quals necessitem mobilitzar junt a la de la classe obrera i el poble.

Un altre factor negatiu a superar són les tendències a infravalorar les formes d'organització obertes del moviment estudiant. Es de la més gran importància aconseguir que els estudiants en la seva immensa majoria, d'una manera o altra, elegeixin els seus representants, els seus dirigents, i que aquests acceptin la responsabilitat de la seva acció. Això facilitarà la coordinació de la lluita estudiant als diferents nivells i la d'aquesta amb la del proletariat i la de les masses en general.

Les eleccions anti-Villar Palasí, que han tingut lloc en gairebé totes les facultats de Madrid i en diferents universitats, han provat la seva eficàcia política en aquest sentit.

Els partits i grups polítics revolucionaris, els Comitès d'Acció, l'avant-guarda socialista a la Universitat, alhora que estenen la propaganda del socialisme, l'acció anti-imperialista i en defensa de l'heroic poble del Vietnam, tot allò que els correspon en aquest ordre, han de ser impulsors del combat de tots els estudiants per l'expulsió de la policia de la Universitat, per les seves reivindicacions professionals, culturals i polítiques, per la transformació de l'ensenyança, contra la dictadura i per la democràcia, maldant per aconseguir, en aliança amb els professors, que la Universitat sigui un baluard i una tribuna del conjunt de les forces populars i democràtiques.

En relació amb els intel·lectuals, convé d'insistir en la importància de la lluita en defensa dels seus drets i aspiracions professionals, des d'una ampla perspectiva democràtica, com ha estat posat de manifest en les accions realitzades a la Salvat, I.F.A.C. i Edicions 62, en les eleccions dels Col·legis d'Advocats i Arquitectes i en altres activitats. Per als intel·lectuals, són tasques de primera importància la lluita per la llibertat de creació i d'expressió, la defensa de la llengua i la cultura catalanes, la lluita per l'Amnistia i contra la repressió.

La configuració d'un sector d'intel·lectuals identificats amb la lluita pel socialisme, apareix com un potencial d'aportació ideològica i d'elaboració teòrica que espera la seva aplicació en el camp de la crítica, de les transformacions culturals, de la lluita per les llibertats nacionals de Catalunya, per la democràcia i el socialisme.

(passa a la p. 8)

Pel reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya

LA justa defensa de la personalitat i drets de la nació catalana, de la qual la classe obrera és columna vertebral, ha de ser una de les banderes de combat que cada dia alcem amb més vigor els comunistes i els demòcrates catalans.

El P.S.U. de Catalunya dona el seu suport a totes les accions en defensa de la nostra llengua, de la nostra cultura que, com el recent escrit d'una sèrie d'organitzacions i personalitats catalanes reclamant que sigui instituïda l'ensenyança del català, contribueixin a afirmar la realitat de Catalunya com a nació. El nostre Partit entén, no obstant, que aquesta acció ha d'estendre's a l'exigència del dret de l'ensenyament EN català a tots els nivells, la plena llibertat per a l'edició de diaris, revistes i altres publicacions en llengua catalana, ràdio i televisió en català, autèntica auto-

nomia per a la nostra Universitat i altres mesures que posin fi a totes les discriminacions que sofreixen la nostra llengua i la nostra cultura.

El P.S.U. de Catalunya considera així mateix que cal lliurar una lluita decisiva per les llibertats polítiques per al nostre poble, pel dret a la lluire elecció dels ajuntaments i altres òrgans d'administració local, pel restabliment de les nostres institucions i llibertats autonòmiques, pel reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i el dret del seu poble a l'autogovern i a l'autodeterminació.

UNA altra qüestió que cobra la més gran transcendència a mesura que la crisi de la dictadura s'agreuja, és la tasca política que han de realitzar les forces democràtiques envers l'Exèrcit, envers els Oficials i Caps, per a impedir que l'oligarquia pugui enfrontar-los novament al poble. Amb aquest propòsit, cal que sigui realitzat també un ampli treball polític envers els soldats, envers els joves obrers, estudiants, camperols que s'hagin d'incorporar a files, treball que ha de ser preocupació rellevant de tot el nostre Partit, de la Joventut Comunista i de tots els sectors democràtics.

necessitem aconseguir un P.S.U.C. molt més nombrós, amb organitzacions a totes les ciutats i comarques de Catalunya; més preparat política i ideològicament, més arrelat en les masses i millor organitzat, principalment a les grans fàbriques i indústries, a les empreses públiques i en els serveis, en els transports, a les barriades obreres, en els centres d'estudi i cultura, en totes les entitats de masses.

Els objectius detallats en la crida per a la campanya de reforçament del Partit oberta en ocasió del centenari de Lenin i el Cinquantenari del Partit Comunista d'Espanya, constitueixen el guió de treball per a cada una de les organitzacions del Partit, per a cada militant. Els compromisos col·lectius i individuals, el seu control periòdic, el seu constant desenvolupament en el curs mateix de realització, són un element essencial en aquesta batalla.

La Promoció Lenin ha d'incorporar a les files del nostre Partit els millors lluitadors de la classe obrera, dels camperols, dels intel·lectuals, de la joventut obrera, camperola i estudiant, de les dones.

En engrandir el nostre Partit i atreure a ell centenars de nous militants, necessitem elevar el seu nivell polític i ideològic, i mantenir un permanent exercici de la crítica i autocrítica reals, profundes, a tots els nivells, en totes les organitzacions i militants.

Un deure inexcusable de cada comunista és lluitar per la unitat del Partit, combatre les idees alienes a la nostra política i als nostres principis en l'esperit leninista del centralisme democràtic. La més ampla, oberta i fraternal discussió a les organitzacions del Partit ha d'anar acompanyada de la més decidida intransigència enfront del treball fraccional, enfront de qualsevol atac a la política i unitat del Partit, a la seva direcció, vinguin d'allà on vinguin.

Per això, condenem severament l'activitat fraccional d'Eduardo García i Agustín Gómez en el si del P.C. d'Espanya i cridem tots els comitès i militants a rebutjar vigorosament les seves tentatives de rompre la unitat del Partit.

EN ordre a la situació del moviment comunista internacional, el nostre Comitè Executiu es ratifica en la posició defensada conjuntament amb el Partit Comunista d'Espanya a la Conferència Internacional de Moscou i en les posteriors relacions amb els partits comunistes i obrers.

DAVANT les possibilitats que la situació ofereix, moltes són les responsabilitats que recauen en aquest moment històric sobre tots els partits polítics i personalitats de l'oposició, en particular sobre els comunistes.

Els comunistes catalans posarem el més gran vigor i entusiasme per organitzar la lluita de la classe obrera i de les àmplies masses, per unir totes les forces democràtiques en un Pacte per la Llibertat, per assetjar el cop decisiu a l'odiàt règim dictatorial.

Barcelona, gener del 1970

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Difondre, guanyar amplis suports, explicar, l'alternativa democràtica

L'ALTERNATIVA democràtica elaborada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, ha de conquistar el suport de tots els grups polítics, les personalitats i sectors socials més amplis, de tot el poble català i projectar-se al conjunt dels pobles d'Espanya. L'important ara és la difusió i treball d'explicació d'aquesta alternativa, treball que cal acompanyar de la creació arreu d'organismes de lluita pel objectius que la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya

s'assigna.

Els Comitès, Comissions Cíviques i altres organismes unitaris que ja existeixen o que siguin creats per a lluitar per un o alguns dels punts de l'alternativa democràtica poden contribuir a impulsar el moviment unitari i la constitució de comissions de coordinació de caràcter local, els quals han d'estar oberts a tots els sectors i personalitats que desitgen participar a la lluita per la llibertat.

El Partit a la capdavantera

EN els darrers mesos han estat constats progressos en el desenrotllament del nostre Partit en les diverses comarques de Catalunya i a la capital, Barcelona. Malgrat la repressió soferta durant l'estat d'excepció, el P.S.U. apareix davant dels ulls dels treballadors i del poble, com una força política amb la qual cal comptar, no solament pel nombre dels seus militants i simpatitzants, sinó sobretot per la seva influència de masses, per les seves àmplies relacions, per la seva encertada política i el seu constant combat.

No obstant, la responsabilitat dels comunistes creix en la situació present. Per això

**EDUARDO GARCIA
I AGUSTIN GOMEZ**

expulsats del P.C. d'Espanya pel seu treball fraccional

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya ha resolt expulsar a Eduardo Garcia i Agustin Gomez de les files del Partit, per treball fraccional contra el Partit i per la seva campanya contra la unitat, la línia política

**EL COMITE CENTRAL
DEL PARTIT COMUNISTA
D'ESPANYA.**

30 de desembre del 1969.